

Voor een overleden kind

*Als je gaat schrijven voor een overleden kind, kom je niet ver:
Je ziet haar steeds weer voor je verschijnen,
ze wil maar niet uit je oog verdwijnen,
en gaat dwars door al je bedachte refreinen.*

*Als je gaat zingen voor een overleden kind, kom je niet ver:
Want je dacht dat je haar hoorde,
dacht dat je haar zag,
dacht dat ze bewoog, zoals ze daar lag.*

*Als je gaat spreken voor een overleden kind, kom je niet ver:
want ze danst steeds in vreemde bogen,
het beeld blijft alsmaar bewogen,
dus blijf je maar stil en kust zacht haar dichte ogen.*

(Leiden, 7 maart 2003)